

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 17, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6772](#) 25-08-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6403](#) 13-08-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6399](#) 13-08-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2259](#) 11-08-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2243](#) 04-08-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2167](#) 28-07-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2172](#) 28-07-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2166](#) 28-07-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:1301](#) 28-04-2020

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:6245](#) 25-08-2020

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:2904](#) 14-07-2020

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Onvoldoende gegevens verschaft door de onderhoudsplichtige. Onderhoudsbijdrage als door de vrouw in eerste aanleg verzocht en toegekend, blijft gehandhaafd.

De vrouw heeft in eerste aanleg de behoefte van de minderjarige aan een onderhoudsbijdrage van de man, bij gebrek aan gegevens omtrent het inkomen van de man, op € 400 gesteld. De man heeft in eerste aanleg geen verweer gevoerd. De man heeft in hoger beroep niet betwist dat de vrouw in eerste aanleg niet heeft beschikt over gegevens betreffende zijn inkomen. Ter zitting in hoger beroep heeft de advocaat van de vrouw toegelicht dat zij in eerste aanleg het inkomen van de man, bij gebrek aan gegevens, heeft geschat op € 5.000 netto per maand. In haar verweerschrift in appel heeft zij dit inkomen geschat op € 8.000 netto per maand. Anders dan de man is het hof van oordeel dat de vrouw daarmee voldoende heeft gesteld omtrent de door haar aangenomen behoefte van de minderjarige aan een onderhoudsbijdrage van de man. De man heeft de (omvang van de) behoefte van de minderjarige bestreden en daarbij aangegeven dat uitgegaan moet worden van zijn inkomen, zoals blijkt uit de aangifte IB 2016. Daarvan uitgaande bedraagt de behoefte van de minderjarige geïndexeerd naar 2019 € 160 per maand, aldus de man. Uit de aangifte IB 2016 volgt echter niet wat de daadwerkelijke inkomsten van de man zijn geweest, nu de inkomsten uit verhuur van de verschillende panden van de man daarin niet zijn opgenomen. Bovendien heeft de man geen inzage gegeven (bijvoorbeeld door het overleggen van jaarstukken) in de opbrengsten van zijn bedrijf, een besloten vennootschap waarvan de man desgevraagd ter zitting in hoger beroep heeft verklaard dat hij directeur-groootaandeelhouder is. Dit alles maakt dat niet uitgegaan kan worden van de behoefteberekening van de man gebaseerd op de aangifte IB 2016. Het hof is van oordeel dat het op de weg van de man lag de omvang van zijn inkomen voldoende te onderbouwen om met voldoende gegevens de behoefte van de minderjarige te kunnen vaststellen. Nu de man dit heeft nagelaten, zal het hof, bij gebrek aan voldoende financiële gegevens van de zijde van de man, uitgaan van de door de vrouw gestelde behoefte van de minderjarige aan een bijdrage van de man van € 400 per maand.

De man stelt dat hij onvoldoende draagkracht heeft om de verzochte kinderalimentatie te voldoen. Hij heeft aangiftes IB 2016 en 2017 overgelegd en verder door hemzelf opgestelde

overzichten van huurinkomsten van de verschillende panden die hij bezit in de jaren 2016 tot en met 2018. Voor de jaren 2019 en 2020 heeft hij een door hem zelf opgestelde prognose van huurinkomsten overgelegd. In de door de man opgestelde overzichten heeft hij tevens kosten opgenomen die hij stelt voor de betreffende panden te moeten maken. De vrouw heeft aangevoerd dat de man veel meer (netto)huurinkomsten ontvangt, dan hij doet voorkomen. De door de man opgevoerde kosten voor onderhoud zijn volgens de vrouw ongeloofwaardig hoog en volstrekt niet onderbouwd. De vrouw is dan ook van mening dat de man in staat moet worden geacht de verzochte kinderalimentatie te voldoen. De man heeft volgens het hof tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw van zijn beperkte nettohuurinkomsten een (volstrekt) onvoldoende onderbouwing gegeven van zijn opstellingen, zodat niet kan worden vastgesteld dat de door de man overgelegde overzichten van de huurinkomsten en in dat verband gemaakte kosten juist zijn. Vast staat evenwel dat de man vanaf de datum in geding eigenaar is van in ieder geval vijf panden en dat hij aanzienlijke inkomsten heeft uit de verhuur van deze panden. Bovendien heeft de man, naar hij heeft verklaard ter zitting in hoger beroep, tot mei 2018 een inkomen gehad uit zijn eigen bedrijf. De man is, als directeur-groootaandeelhouder, in beginsel zelf in staat zijn inkomen vast te stellen en ook kan de man vermogen in deze rechtspersoon hebben opgebouwd. Volgens de man doet hij momenteel niets meer met het bedrijf. Het had echter op zijn weg gelegen om het hof te informeren omtrent de vermogenspositie van deze BV. De man heeft dit nagelaten; zo heeft hij geen enkele inzage gegeven in de jaarstukken van zijn BV. Op grond van het voorgaande komt het hof tot de slotsom dat de man, hoewel dat op zijn weg had gelegen in het kader van de vaststelling van zijn onderhoudsverplichting, onvoldoende inzicht heeft verschaft in de omvang van zijn inkomen. Het hof gaat er bij deze stand van zaken van uit dat de man de door de rechtbank vastgestelde kinderalimentatie van € 400 per maand kan betalen. Dat de man daarnaast onderhoudsplichtig is voor zijn twee andere kinderen, maakt dit oordeel niet anders. Het hof heeft daarom de bestreden beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:1301

Zaaknummer: 200.241.777/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgangsondertoezichtstelling. Vader ontvankelijk in verzoek tot ondertoezichtstelling. Omgang met de vader.

De kinderrechter heeft de minderjarige op verzoek van de vader onder toezicht gesteld. De kinderrechter heeft de vader in zijn verzoek ontvankelijk verklaard en daartoe als volgt overwogen. De kinderrechter kan een minderjarig kind op grond van de wet onder toezicht stellen op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad). Een ouder kan alleen een verzoek indienen als de Raad niet tot indiening van een verzoek overgaat. Anders dan de moeder, vindt de kinderrechter dat de vader in dit geval een verzoek mag doen. De vader heeft namelijk op 6 juni 2020 via zijn advocaat aan de Raad gevraagd om beschermingsonderzoek te doen en een verzoek tot ondertoezichtstelling in te dienen bij de kinderrechter. De Raad heeft hier kennelijk niet op gereageerd om te laten weten dat de vader de Raad niet rechtstreeks kan benaderen. En dat hij in plaats daarvan bijvoorbeeld een melding had moeten doen bij een eerstelijnsinstantie. De vader heeft vervolgens op 8 juli 2020 aan de kinderrechter verzocht om de minderjarige onder toezicht te stellen. Daarnaast heeft de Raad in 2018 in dit dossier al een onderzoek verricht en destijds niet om een ondertoezichtstelling verzocht. De Raad heeft toen geadviseerd de beslissing op het verzoek van de vader over de omgang uit te stellen voor zes maanden zodat kan worden gewerkt aan de randvoorwaarden voor contact tussen de minderjarige en de vader. Die randvoorwaarden zijn volgens de Raad statusvoorlichting, zodat de minderjarige weet wie zijn vader is, inzicht op de gedragsproblematiek van de minderjarige, psycho-educatie voor de vader en begeleiding van de moeder bij haar persoonlijke problematiek zodat zij zich kan openstellen voor contact tussen de minderjarige en de vader.

Bijna twee jaar na het Raadsonderzoek en twee beschikkingen van de kinderrechter later heeft er nog geen statusvoorlichting plaatsgevonden. De minderjarige weet dus nog steeds niet wie zijn vader is en ook is er geen contact geweest. Dit terwijl het volgens de stukken van de hulpverlening van de moeder op zich goed gaat in het gezin. Duidelijk is dan ook dat het de moeder in het vrijwillig kader niet lukt om de bedreiging weg te nemen. De kinderrechter vindt de betrokkenheid van een gecertificeerde instelling (GI) nodig om ervoor te zorgen dat de minderjarige zo snel mogelijk statusvoorlichting krijgt en het contact met de vader kan

worden opgebouwd. De GI kan in de gaten houden wat ieder nodig heeft om tot een duurzaam contact tussen de minderjarige en de vader te komen. De kinderrechter heeft een voorlopige omgangsregeling vastgesteld, die inhoudt dat de minderjarige contact heeft met de vader op momenten en onder de voorwaarden te bepalen door de GI. Een concrete omgangsregeling is op dit moment nog niet toewijsbaar. Eerst moet de minderjarige statusvoorlichting krijgen en pas dan kan het contact met de vader worden opgebouwd. De GI is in staat dit proces van statusvoorlichting en opbouw van de omgang te begeleiden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:2904

Zaaknummer: C/26/456298 / FO RK 18-421

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie en partneralimentatie. Vaststellingsovereenkomst omvattende een ouderschapsplan. Geen relevante wijziging van omstandigheden aannemelijk gemaakt. Ook onvoldoende gesteld om het afzien van partneralimentatie in de vaststellingsovereenkomst te ontcrachten. Proceskostenveroordeling.

Partijen hebben de gevolgen van de echtscheiding geregeld in een 'Vaststellingsovereenkomst betreffende Ouderschapsplan na echtscheiding' van 30 april 2014 (hierna: de vaststellingsovereenkomst). In artikel 5 van de vaststellingsovereenkomst hebben partijen afgesproken dat de man € 300 per maand aan kinderalimentatie betaalt. In artikel 3.6 zijn partijen onder andere overeengekomen dat de man de kleding van de kinderen regelt en bekostigt alsmede de eventuele lidmaatschappen en abonnementen bekostigt. Bij de echtscheidingsbeschikking is onder andere bepaald dat het door partijen op 30 april 2014 ondertekende en aangehechte ouderschapsplan deel uitmaakt van die beschikking. Bij beschikking in eerste aanleg zijn de verzoeken van de vrouw om met ingang van 1 januari 2015 de kinderalimentatie te wijzigen en vast te stellen op € 300 per kind per maand en de partneralimentatie vast te stellen op € 800 per maand, afgewezen. De vrouw verzoekt in hoger beroep met vernietiging van de bestreden beschikking met terugwerkende kracht tot 1 januari 2015 de kinderalimentatie vast te stellen op € 307 per kind per maand en de partneralimentatie vast te stellen op € 800 per maand.

Het hof is van oordeel dat de vrouw ook in hoger beroep op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een wijziging van omstandigheden in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW. De vrouw heeft niet aannemelijk gemaakt dat hetgeen de man maandelijks voor de kinderen uitgeeft niet voldoet aan de wettelijke maatstaven. Het feit dat de vrouw bij nader inzien liever zelf de maandelijks kinderalimentatie geheel naar eigen inzicht wil besteden en daarbij niet afhankelijk wil zijn van de man, vormt niet een zodanige wijziging van omstandigheden. Andere feiten of omstandigheden om een wijziging van omstandigheden in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW te kunnen aannemen, voert de vrouw niet aan. Voor zover de vrouw ook in hoger beroep een beroep heeft willen doen op artikel 1:401 lid 4 BW is het hof van oordeel dat de wijzigingsgrond toepassing mist indien in een uitspraak uitsluitend op

verzoek van partijen een door hen overeengekomen kinderalimentatie wordt vastgesteld. Bij de beschikking van 28 mei 2014 is immers slechts het tussen partijen gesloten ouderschapsplan opgenomen en dat houdt geen rechterlijk oordeel in. Mocht het hof de stellingen van de vrouw aldus moeten begrijpen dat zij ook in hoger beroep meent dat de kinderalimentatie op grond van artikel 1:401 lid 5 BW met ingang van 1 januari 2015 opnieuw dient te worden beoordeeld, overweegt het hof als volgt.

De vrouw stelt dat zij onder valse voorwendselen, doordat haar toenmalige advocaat haar niet goed heeft voorgelicht, meergenoemde afspraak betreffende de kinderalimentatie heeft gemaakt. Zij heeft echter nagelaten op enigerlei wijze te onderbouwen dat ter zake de overeengekomen kinderalimentatie sprake is van een grove miskennis van de wettelijke maatstaven. De vrouw heeft op geen enkele manier aangetoond dat sprake is van een duidelijke wanverhouding tussen de onderhoudsbijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist en de bijdrage die partijen zijn overeengekomen, inclusief de door de man betaalde kosten in natura. Dat zij achteraf gezien liever zelf het bedrag aan kinderalimentatie vrij te besteden heeft, is geen reden om de gemaakte afspraak te wijzigen.

Vervolgens komt het hof toe aan de vraag of de door partijen gemaakte afspraak betreffende de partneralimentatie zoals vastgelegd in de vaststellingsovereenkomst gewijzigd dient te worden op grond van artikel 1:401 lid 1, lid 4 dan wel lid 5 BW. De vrouw verwijst voor haar stelling dat zij – naast een bedrag aan kinderalimentatie – recht heeft op € 100 huishoudgeld per week naar de beschikking voorlopige voorzieningen van 3 april 2014. Het hof gaat voorbij aan deze stelling. Ingevolge artikel 826 Rv verliezen de voorlopige voorzieningen hun kracht zodra een beschikking waarbij de echtscheiding is uitgesproken, wordt ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Dit betekent dat deze beschikking inmiddels zijn kracht heeft verloren. Bovendien zijn partijen nadien de vaststellingsovereenkomst overeengekomen, waarin deze afspraak niet is teruggekeerd.

Dat de vrouw door toedoen van haar toenmalige advocaat onder valse voorwendselen heeft afgezien van een partneralimentatie, heeft zij daarnaast op geen enkele wijze onderbouwd. Zij heeft gesteld dat zij een civiele procedure is gestart om haar voormalige advocaat aansprakelijk te stellen, maar legt daarvan geen stukken over. Bovendien zijn partijen bij het opstellen van de vaststellingsovereenkomst ook begeleid door een onafhankelijke mediator.

Voor zover de vrouw een beroep heeft willen doen op artikel 1:401 lid 1 dan wel lid 5 BW heeft zij daartoe onvoldoende gesteld. Dat de man – aldus de vrouw – blijkens een alimentatieberekening uit december 2013 over voldoende draagkracht zou beschikken om een partneralimentatie te betalen, betekent niet dat reeds daarom sprake is van een grove miskennis van de wettelijke maatstaven bij het maken van de afspraak om af te zien van een

partneralimentatie. Het hof is van oordeel dat de partneralimentatie evenmin kan worden gewijzigd op grond van artikel 1:401 lid 4 BW, omdat partijen hebben afgesproken om geen partneralimentatie vast te stellen en de rechter hierover geen beslissing heeft genomen.

Gelet op het voorgaande is de vrouw ook in hoger beroep aangemerkt als de in het ongelijk gestelde partij. In familiezaken plegen de proceskosten tussen partijen te worden gecompenseerd, hetgeen inhoudt dat iedere partij de eigen kosten dient te dragen. Het hof heeft echter aanleiding gezien om de vrouw als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten te veroordelen. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de vrouw haar stellingen ook in hoger beroep volstrekt onvoldoende heeft onderbouwd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2166

Zaaknummer: 200.263.125/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Zwarte inkomsten ten tijde van het huwelijk en ook nadien? Het hof acht niet voldoende gemotiveerd dat de man zwarte inkomsten had en houdt daarmee, zowel bij het bepalen van de behoefte als bij de draagkracht, geen rekening.

De vrouw baseert haar behoefte aan alimentatie op het uitgavenpatroon dat partijen volgens haar tijdens het huwelijk hadden. Zij begroot die uitgaven op € 4.451 (naar het hof begrijpt: netto) per maand en haar behoefte op 60% daarvan, dus € 2.670 netto per maand. Zij kan met haar WAO-uitkering van € 930 netto per maand niet in die behoefte voorzien. Het welstandsniveau van partijen ten tijde van hun huwelijk was heel hoog doordat de man naast zijn WAO-uitkering 'zwarte' inkomsten had uit zijn klusbedrijf.

De man betwist de stellingen van de vrouw. Hij is reeds lang arbeidsongeschikt en van zwarte inkomsten naast zijn WAO-uitkering was en is geen sprake. De vrouw beticht de man ten onrechte van fraude maar legt geen enkel bewijsstuk over. Zij heeft geen (aanvullende) behoefte aan alimentatie. Met zijn WAO-uitkering van € 27.700 per jaar en zijn lasten, waaronder afbetaling van huwelijkse schulden, heeft de man bovendien onvoldoende draagkracht voor alimentatie ten behoeve van de vrouw.

Het hof overweegt als volgt. Het ligt op de weg van de vrouw haar stellingen met betrekking tot haar (aanvullende) behoefte aan alimentatie, voor zover deze (mede) is gebaseerd op de 'zwarte' inkomsten van de man en het daarmee gefinancierde uitgavenpatroon van partijen tijdens het huwelijk, tegenover de betwisting daarvan door de man deugdelijk te onderbouwen. Naar het oordeel van het hof zijn de door haar daartoe overgelegde stukken ontoereikend. Nu een begin van bewijs van die stelling ontbreekt en de vrouw aldus niet aan haar stelplicht heeft voldaan, ziet het hof geen aanleiding haar tot bewijs van haar stelling toe te laten en zal haar aanbod daartoe worden gepasseerd. De conclusie moet dus zijn dat in zoverre de (aanvullende) behoefte van de vrouw niet aannemelijk is geworden. Deze behoefte overstijgt evenwel de draagkracht van de man.

Wat de draagkracht van de man betreft komt het hof tot de volgende conclusie. Zoals uit de draagkrachtberekening van de man volgt, had hij als gevolg van de maandelijkse betalingen ter

zake van de beide huwelijkse schulden (creditcard en flexibel krediet) geen draagkracht voor partneralimentatie. Ter zitting is evenwel gebleken dat de creditcardschuld per 23 november 2019 door de man is afgelost. Dit in aanmerking genomen, moet de man in staat worden geacht de vrouw met ingang van 1 december 2019 een bedrag van € 56 per maand te betalen zoals blijkt uit de bijgevoegde draagkrachtberekening.

Het verzoek van de man tot terugbetaling van teveel betaalde partneralimentatie, wat daarvan zij, wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2259

Zaaknummer: 200.263.010/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezagsbeëindiging. Het vervallen van de verblijfstitel van de moeder in Nederland en de gevolgen daarvan voor haar contact met de kinderen, staat naar het oordeel van het hof niet in de weg aan de beëindiging van haar ouderlijk gezag.

De ouders hebben twee kinderen, geboren in 2016 en 2017. De vader heeft de Nederlandse nationaliteit en de moeder heeft de Slowaakse nationaliteit. De kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. Aan de moeder is hier te lande een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in het kader van de Verblijfsregeling Mensenhandel verleend voor de periode van 18 januari 2017 tot 18 januari 2020. Die verblijfsvergunning is bij besluit van 20 februari 2020 ingetrokken per 15 oktober 2019 waarbij tevens de verlengingsaanvraag van de moeder is afgewezen. De minderjarigen zijn sinds begin 2018 onder toezicht gesteld en sinds eind 2018 zijn zij in het kader van machtigingen tot uithuisplaatsing in twee verschillende perspectiefbiedende pleeggezinnen geplaatst.

De moeder is in hoger beroep gekomen van de beschikking tot beëindiging van haar gezag.

Het hof is van oordeel dat aan de wettelijke gronden van artikel 1:266 lid 1 aanhef en onder a BW is voldaan.

De moeder heeft met het onderhavige hoger beroep met name de vraag opgeworpen of het vervallen van haar verblijfstitel en de mogelijke gevolgen daarvan voor het contact tussen de moeder en de kinderen, in de weg dient te staan aan de beëindiging van haar gezag over de kinderen, gelet op het bepaalde in artikel 8 EVRM en artikel 9 lid 3 IVRK. Het hof beantwoordt die vraag ontkennend en overweegt daartoe het volgende, in aanvulling op de bestreden beschikking.

Het hof stelt voorop dat in het licht van de internationale verdragsrechtelijke bepalingen, een gezagsbeëindigende maatregel slechts kan worden uitgesproken als die maatregel noodzakelijk en proportioneel is. De noodzaak van de maatregel staat voor het hof vast. De maatregel is bovendien proportioneel. Zoals ook de gecertificeerde instelling (GI) heeft aangegeven, gaat het daarbij om een afweging van het recht van de moeder en de kinderen op

– kort gezegd – de uitoefening van hun *family life* tegenover de belangen van de kinderen dat door de gezagsbeëindigende maatregel wordt gediend, zijnde continuïteit van hun opvoedingssituatie om hun ontwikkeling te borgen en een ongestoord (verdere) hechting.

Het hof is – met de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) – van mening dat in dit geval de laatstgenoemde belangen van de kinderen dienen te prevaleren. De kinderen zijn beschadigd in de opvoedsituatie bij de moeder en inmiddels steeds meer gehecht in hun pleeggezinnen. Ze zijn zeker van hun plek in de pleeggezinnen en vertrouwen op hen. Ze ontwikkelen zich inmiddels goed. Met de Raad vindt het hof dat die situatie, in hun belang, niet moet wijzigen. Het perspectief van de kinderen ligt daarmee in de pleeggezinnen en er is geen reden om dit opnieuw ter discussie te stellen, zeker niet vanwege een uiterst onzeker, mogelijk, perspectief in Slowakije.

Mocht de uitzetting van de moeder naar Slowakije een feit worden, dan zal, vanuit die situatie en met het oog op de door de moeder genoemde internationale verdragsrechtelijke bepalingen, de GI als voogd zich moeten inspannen om het contact tussen de moeder en de kinderen zo goed mogelijk vorm te geven. In deze procedure ligt die kwestie echter niet aan het hof voor.

Concluderend is de gezagsbeëindigende maatregel noodzakelijk in het belang van de ontwikkeling van de kinderen en is geen sprake van een onrechtmatige inbreuk op het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven. De in het tweede lid van artikel 8 EVRM genoemde uitzondering doet zich hier voor. De maatregelen zijn naar het oordeel van het hof tevens in overeenstemming met het IVRK. Weliswaar volgt uit dat Kinderrechtenverdrag dat een kind in beginsel het recht heeft om bij de ouder(s) op te groeien en dat de staat in beginsel de familiebetrekkingen tussen een kind en diens ouder(s) dient te respecteren maar tevens dat, als dat niet mogelijk is, zoals hier aan de orde, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, voorrang moet worden gegeven aan het belang van het kind op continuïteit in de alternatieve opvoedsituatie en duidelijkheid daaromtrent.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6772

Zaaknummer: 200.275.880/01 en 200.275.881/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie; draagkracht man. Het beroep op de aanvaardbaarheidstoets slaagt. Het hof stelt de kinderalimentatie niet zoals de rechtbank vast op de minimale bijdrage van € 25 per maand, maar op nihil.

Partijen hebben een affectieve relatie gehad tot 2014. In 2013 is uit deze relatie een kind geboren. De man heeft het kind erkend. De goederen van de man zijn begin 2018 onder bewind gesteld wegens het hebben van problematische schulden.

De rechtbank heeft de kinderalimentatie bij de bestreden beschikking bepaald op € 25 per maand. De man verzoekt in hoger beroep om de kinderalimentatie op nihil te bepalen, omdat hij geen enkele draagkracht heeft. Dit met ingang van 1 februari 2018.

De man stelt een uitkering op grond van de Participatiewet te ontvangen, onder bewind te staan en van een leefgeld te leven van € 40 per week. Bovendien wordt op zijn uitkering een bedrag van € 209 per maand in mindering gebracht, bestaande uit een bestuursrechtelijke premie en een beslag. Op basis van (nagenoeg) dezelfde omstandigheden en financiële gegevens is bij de beschikking van 10 oktober 2018 over de periode januari 2018 geoordeeld dat voldoende is onderbouwd dat de man in die periode niet in staat is om kinderalimentatie te betalen. Hetzelfde oordeel zou moeten gelden voor de periode vanaf februari 2018. Voor zover hij heeft beschikt over enige inkomsten uit (arbeidstherapeutische) werkzaamheden of een Ziektewetuitkering, zijn die in mindering gebracht op zijn bijstandsuitkering. Verder is nog steeds sprake van aanzienlijke schulden, die in het minnelijke traject worden afgelost. Gelet op het voorgaande is de man van mening dat een beroep op de hardheidsclausule (eveneens) zou moeten leiden tot de conclusie dat hij op en na 1 februari 2018 geen draagkracht heeft om een kinderbijdrage te voldoen, omdat hij reeds onder het bijstandsniveau zit. Tot slot is van belang dat de man al minimaal € 25 per maand aan de minderjarige besteedt aan zorgkosten wanneer de minderjarige bij hem verblijft.

Het hof overweegt als volgt. Gebleken is dat de man, geboren in 1984, een uitkering ontvangt op grond van de Participatiewet ter hoogte van de norm voor een alleenstaande van 21 jaar tot de pensioengerechtigde leeftijd. De man heeft meerdere uitkeringsspecificaties overgelegd

vanaf begin 2018 tot heden. Uit deze specificaties is gebleken dat de sporadische inkomsten uit arbeid die de man in het verleden heeft ontvangen en de Ziektewetuitkering waar de man thans recht op heeft, op zijn bijstandsuitkering in mindering worden gebracht. Met de uitkeringsspecificaties en het in eerste aanleg ingediende overzicht van de bewindvoerder van de bankrekening van de man, heeft de man naar het oordeel van het hof voldoende aangetoond dat hij geen overige inkomsten heeft. Voorts is gebleken dat de man schulden heeft die van invloed zijn op zijn draagkracht. Uit het door de man in eerste aanleg op 10 januari 2019 ingediende schuldenoverzicht blijkt op dat moment een bedrag van € 47.737 aan openstaande schulden. Het hof heeft geconstateerd dat ten gevolge van deze schulden bedragen worden ingehouden op de uitkering van de man. Ten aanzien van de periode die in deze procedure van belang is, vanaf 1 februari 2018, is gebleken dat tot juni 2019 een bedrag van € 137 per maand aan bestuursrechtelijke premie werd ingehouden. Daarnaast werd en wordt nog steeds een inhouding gedaan op grond van een beslag, ter hoogte van € 72 in 2018 en € 103 in 2019 en 2020. Als de man een kinderbijdrage zou worden opgelegd, daalt zijn inkomen (verder) onder het niveau van 90% van de op hem toepasselijke bijstandsnorm. Het hof is dan ook van oordeel dat de man, gelet daarop, niet de, voor uitkeringsgerechtigde onderhoudsplichtigen gebruikelijke, minimale bijdrage van € 25 dient te betalen. Het beroep van de man op de door hem genoemde hardheidsclausule, dat het hof begrijpt als een beroep op de aanvaardbaarheidstoets, slaagt aldus. Dit betekent dat het hof de door de man te betalen bijdrage ten behoeve van de minderjarige met ingang van 1 februari 2018 op nihil zal stellen en de beschikking van de rechtbank Noord-Holland, locatie Haarlem, van 10 oktober 2018 in zoverre zal wijzigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2172

Zaaknummer: 200.271.314/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Bij afspraak over kinderalimentatie in ouderschapsplan is bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. Hof past artikel 1:159 lid 3 BW niet analoog toe, omdat afspraken over kinderalimentatie niet ter vrije keuze van partijen staan en het in verband daarmee de rechter vrijstaat te oordelen met inachtneming van alle omstandigheden van het geval.

Partijen hebben drie minderjarige kinderen, alle geboren in 2014. Zij oefenen gezamenlijk het gezag uit over de kinderen. De kinderen wonen bij de vrouw.

In het ouderschapsplan van september 2017 zijn partijen als volgt overeengekomen:

‘Ouders besluiten af te zien van de reguliere berekening van kinderalimentatie. Weliswaar uitgaande van een zorgbehoefte van de drie kinderen van ongeveer E 690,- per maand (TREMA-normen), besluiten ouders dat vader geen kinderalimentatie zal betalen. Wel zullen alle Kind Gebonden Budgetten aan moeder toekomen. Dit onder meer ingegeven door de verdeling van de zorgtaken (50%-50%) (...).’

De rechtbank heeft op verzoek van de vrouw de door de man te betalen bijdrage bepaald op € 77 per maand per kind per 3 april 2018. De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen en verzoekt het verzoek van de vrouw alsnog af te wijzen, althans een zodanige bijdrage te bepalen als het hof juist zal achten, maar wel per 24 april 2019.

Analoge toepassing artikel 1:159 lid 3 BW

De man stelt de grondslag voor de vaststelling van de kinderalimentatie aan de orde. Met de rechtbank is de man van mening dat partijen in het onder 3.3 vermelde ouderschapsplan bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven door te bepalen dat de man geen bijdrage verschuldigd was en dat wijziging van die afspraak daarom pas mogelijk is indien de vrouw stelt en aantoonst dat zich sindsdien een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan dat zij naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet meer aan het ouderschapsplan kan worden gehouden. Volgens de vrouw zou die wijziging zijn gelegen in de

verdeling van de zorg voor de kinderen: in het ouderschapsplan wordt gesproken van een verdeling van de zorgtaken bij helfte, maar naderhand is de zorgregeling tussen de man en de kinderen geschorst. De man betoogt dat dit een tijdelijke wijziging is. Het verzoek van de vrouw tot wijziging van de zorgregeling is aangehouden in afwachting van ontwikkelingen in het kader van de ondertoezichtstelling en de man heeft er vertrouwen in dat de zorgregeling wordt hervat. Derhalve is geen sprake van een ingrijpende wijziging en komt de afspraak van partijen dus niet voor wijziging in aanmerking, aldus de man.

Naar het oordeel van het hof vindt het bepaalde in artikel 1:159 lid 3 BW, op welk artikel de man kennelijk doelt met zijn betoog dat partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven en zich geen ingrijpende wijziging heeft voorgedaan – anders dan in geval van partneralimentatie –, geen analoge toepassing ten aanzien van de kinderalimentatie, omdat afspraken over kinderalimentatie niet ter vrije keuze van partijen staan en het in verband daarmee de rechter vrijstaat te oordelen met inachtneming van alle omstandigheden van het geval. Derhalve kan in het midden blijven of partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven en dient het hof te beoordelen of sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden sinds het ondertekenen van het ouderschapsplan die maakt dat een bijdrage ten laste van de man dient te worden vastgesteld.

Relevante wijziging van omstandigheden

Het hof concludeert uit de feiten en omstandigheden, zoals naar voren gebracht door partijen dat de man de kinderen thans weliswaar weer twee uur per week ziet (uit te breiden naar vier uur per week), maar dat hij hen voordien ten minste ruim twee jaar in het geheel niet heeft gezien en de maanden daarvoor minder dan in het ouderschapsplan was afgesproken. Dit betreft een dermate lange periode van geen contact/zorg – in welke periode de man geen verblijfskosten voor zijn rekening nam – dat naar het oordeel van het hof sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden. In eerste aanleg heeft de man gesteld dat hij facturen voor de vrouw betaalde en kleding voor de kinderen kocht, maar hij heeft niet aangetoond dat hij tot op heden structureel en noemenswaardig heeft bijgedragen in de kosten van de kinderen.

De afspraak in het ouderschapsplan betreffende de kinderalimentatie komt derhalve voor wijziging in aanmerking.

Het hof stelt de kinderalimentatie vast op € 58 per maand per kind. Het hof wijzigt de door de rechtbank bepaalde ingangsdatum niet.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2167

Zaaknummer: 200.263.209/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voogdij door GI. GI haalt drie kinderen onverwacht weg uit gezinshuis. De gezinshuisaanbieder en de twee gezinshuisouders verzoeken te bevelen dat de kinderen worden teruggebracht in het gezinshuis. Zij baseren zich op analoge toepassing van bepalingen uit de regeling van de ondertoezichtstelling, artikel 1:262b BW en artikel 1:265i BW en op het blokkaderecht van pleegouders. Zij verzoeken verder om benoeming van een bijzondere curator, beëindiging van de voogdij en op het doen van een onderzoek als bedoeld in artikel 810a Rv. De rechtbank wijst alle verzoeken af.

Aan de gecertificeerde instelling (GI) is tijdens de zitting in hoger beroep omtrent de beëindiging van het gezag van de moeder over de drie kinderen mede gelet op een rapportage van het gezinshuis duidelijk geworden dat er grote zorgen zijn over de fysieke en emotionele veiligheid van de kinderen in het gezinshuis, over de communicatie en verstandhouding met ouders en/of hun netwerk en over de communicatie met de wettelijke vertegenwoordigers. Op grond daarvan zijn deze drie kinderen onverwacht weggehaald uit het gezinshuis. De gezinshuisouders en het gezinshuis menen dat dit onterecht is. Zij doen een aantal verzoeken, waarvan de belangrijkste is analoge toepassing van de geschillenregeling uit de regeling van de ondertoezichtstelling of toepassing van artikel 1:265i BW omtrent de toestemming van de rechter die nodig is tot wijziging van het verblijf van een kind als dat al een jaar bij pleegouders verblijft en toepassing van artikel 1:336a BW.

De rechtbank overweegt als volgt.

Analoge toepassing artikel 1:262b BW/artikel 1:265i BW

Het primaire verzoek is om analoge toepassing te geven aan de bepalingen met betrekking tot de geschillenregeling en de vereiste toestemming voor wijziging van het verblijf van minderjarigen en is gebaseerd op artikel 1:262b en 1:265i BW. Partijen zijn het erover eens dat deze bepalingen specifiek geschreven zijn voor de situatie dat er sprake is van de maatregel van een ondertoezichtstelling en in het geval van artikel 1:265i BW een uithuisplaatsing. Deze

artikelen zijn dus in beginsel niet van toepassing in gevallen waarin er sprake is van de uitoefening van ouderlijk gezag of voogdij. Naar het oordeel van de rechtbank is dit onderscheid niet zonder betekenis. Het uitgangspunt van het wettelijk systeem is erop gericht dat er in beginsel geen overheidsinmenging plaatsvindt in de private verhoudingen binnen het gezin of in op de wet gebaseerde gezagsrelaties, zoals in het geval van voogdij. De bestaande gezagsstructuren als ouderlijk gezag en voogdij dienen gerespecteerd te worden. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan er in die gezagsrelaties worden ingegrepen en dan alleen na een rechterlijke toets gebaseerd op het systeem van de wet. De wetgever heeft hiervoor de jeugdbeschermingsmaatregel van de ondertoezichtstelling in het leven geroepen die in het geval van de uitoefening van ouderlijk gezag en voogdij uitgeoefend door natuurlijke personen kan worden ingezet. Een op de wet gebaseerde ondertoezichtstelling houdt een inperking in van het wettelijke gezag, zowel in het geval van ouderlijk gezag uitgeoefend door een of beide ouders, als in het geval van voogdij uitgeoefend door een natuurlijk persoon. Naar het oordeel van de rechtbank laat het systeem noch de bedoeling van de wet en de wetgever ruimte om het wettelijk kader dat hoort bij de inperking van het gezag dat samenhangt met de maatregel tot ondertoezichtstelling, uit te breiden naar niet in de wet omschreven situaties. De wet laat nadrukkelijk geen toepassing van een ondertoezichtstelling toe in het geval van uitoefening van voogdij door een rechtspersoon.

De rechtbank ziet derhalve geen ruimte om de wettelijke regeling betreffende de ondertoezichtstelling analoog toe te passen.

Weliswaar roept dit de vraag op of de wet dan voldoende waarborgen bevat om de belangen van minderjarigen te waarborgen in het geval van uitoefening van voogdij door een rechtspersoon, maar het gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten om daarin nu, buiten ieder wettelijk kader om, te voorzien.

De rechtbank zal derhalve niet overgaan tot analoge toepassing van bedoelde artikelen.

Toepassing blokkaderecht van pleegouders (art. 1:336a BW)

Over toepassing van het blokkaderecht van pleegouders overweegt de rechtbank dat, gelet op het debat tussen partijen, de rechtbank de vraag dient te beantwoorden of verzoekers gelijk kunnen worden gesteld met pleegouders. Immers, partijen zijn het erover eens dat het blokkaderecht zoals vastgelegd in dit artikel bedoeld is voor pleegouders en niet voor professionele zorgaanbieders. Uit de totstandkoming van de wet op dit punt volgt dat het oorspronkelijke wetsvoorstel om het blokkaderecht ook te verlenen aan professionele zorgaanbieders door de wetgever is geschrapt. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat verzoekers zich profileren als een zorgaanbieder in de vorm van een gezinshuis. Een

dergelijke jeugdhulpverleningsvorm is, naar het oordeel van de rechtbank, niet gelijk te stellen met een pleeggezin. Weliswaar wordt binnen de structuur van een gezinshuis een huiselijke setting als hulpverleningsinstrument inzet, het blijft een professionele hulpverleningsvorm en is niet gelijk te stellen met een (pleeg)gezin. Verzoekers zijn ook niet aangemerkt als aanbieders van pleegzorg in de zin van de Jeugdwet. De rechtbank is voorts van oordeel dat het thans ook niet ter zake doet of het gezinshuis perspectiefbiedend is of niet; het gezinshuis wordt aangemerkt als accommodatie en niet als pleeggezin.

Een beroep op het blokkaderecht op grond van artikel 1:366a BW komt verzoekers derhalve niet toe.

De rechtbank ziet geen aanleiding een bijzondere curator te benoemen. Een verzoek tot beëindiging van de voogdij kan niet door het gezinshuis en de gezinshuisouders gedaan worden. Een verzoek als bedoeld in artikel 810a Rv kan ook alleen door ouders worden gedaan.

De rechtbank wijst alle verzoeken af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:6245

Zaaknummer: C/03/280192 / JE RK 20-1519

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Voor herstel vatbaar inkomensverlies. Van de man kan ook worden geveerd dat hij zijn oude inkomen weer zal verdienen. De kinderalimentatie wordt niet gewijzigd.

In het echtscheidingsconvenant/ouderschapsplan van 13 januari 2018 is opgenomen dat de man € 83 per maand per kind voor de vier kinderen zal betalen.

De man was per 1 januari 2018 werkloos geworden. Hij werkte in de binnenvaart. Per 5 februari 2018 had de man een nieuwe baan bij een uitzendbureau op een payrollcontract. Hij werkt nu in de bouw. Hij verdient echter € 200 minder.

De man heeft in eerste aanleg wijziging van de kinderalimentatie verzocht. De rechtbank heeft die wijziging toegewezen en bepaald dat de man € 37 per maand per kind gaat voldoen met ingang van de datum van het verzoekschrift.

De vrouw is van deze beslissing in hoger beroep gegaan. Zij meent dat het inkomensverlies verwijtbaar aan de man is en dat van hem kan worden geveerd dat hij het oude salaris weer verwerft.

Het hof overweegt als volgt. Vast staat dat het inkomen van de man goed drie weken na het sluiten van de alimentatieovereenkomst € 200 netto per maand lager is geworden.

Tussen partijen is in geschil of deze vermindering van het inkomen van de man bij de bepaling van zijn draagkracht al dan niet buiten beschouwing moet worden gelaten.

Het hof dient in dit verband in de eerste plaatst te beoordelen of:

1. de man redelijkerwijs het oude inkomen weer kan verwerven; en
2. of dit van hem kan worden geveerd.

Is het antwoord op beide vragen positief, dan kan worden uitgegaan van het oorspronkelijke inkomen. Is echter het antwoord op (één van) beide vragen negatief dan hangt het van de omstandigheden van het geval af of een inkomensvermindering geheel of ten dele buiten

beschouwing moet blijven. In het bijzonder moet dan worden gezien of de onderhoudsplichtige zich uit hoofde van zijn verhouding tot de onderhoudsgerechtigde met het oog op diens belangen had behoren te onthouden van de gedragingen die tot inkomensvermindering hebben geleid. Is dat niet het geval dan wordt gerekend met het nieuwe, verminderde inkomen; is dat wel het geval dan wordt met het oude, fictieve inkomen gerekend.

Het hof zal gelet op dit beoordelingskader eerst bespreken of het inkomensverlies van de man voor herstel vatbaar is.

De man heeft gesteld dat zijn arbeidscontract in de binnenvaart is beëindigd omdat er onvoldoende werk voor hem was. Hij heeft deze stelling echter op geen enkele wijze nader onderbouwd, bijvoorbeeld door het overleggen van een beëindigingsovereenkomst of een verklaring van zijn voormalige werkgever. Ook heeft de man niet aangetoond dat zijn voormalige werkgever hem niet opnieuw in dienst wil of kan nemen. Daar komt bij dat de man ook overigens niet inzichtelijk heeft gemaakt dat hij inspanningen verricht om weer een inkomen te krijgen dat vergelijkbaar is met het inkomen dat bij de berekening van zijn kinderalimentatie tot uitgangspunt is genomen. De vrouw heeft gesteld dat de man ook in de sector waar hij nu werkt (de bouw) een beter betaalde functie kan krijgen dan de functie die hij nu heeft. De man heeft echter geen stukken in het geding gebracht waaruit blijkt dat hij solliciteert naar beter betaalde functies of andere inspanningen verricht om een hoger salaris te verkrijgen. Het hof is gelet op het vorenstaande van oordeel dat de man de stellingen van de vrouw onvoldoende heeft weersproken en dat ervan moet worden uitgegaan dat het inkomensverlies voor herstel vatbaar is, ofwel door een terugkeer bij zijn oude werkgever tegen het oude salaris, ofwel door het verkrijgen van een beter betaalde functie binnen zijn huidige branche.

De volgende vraag die moet worden beantwoord is of van de man kan worden gevergd dat hij zijn oude inkomen weer verwerft. In dat verband zijn relevant de stellingen van de man dat het werk in de binnenvaart hem nooit heeft kunnen bekoren en dat hij, zeker toen de echtscheiding een feit werd, doordeweeks meer thuis wilde zijn en beschikbaar wilde zijn voor zijn kinderen, welke laatste stelling de vrouw gemotiveerd weersprekt. Hoewel deze wensen van de man begrijpelijk zijn, is het hof toch van oordeel dat deze niet voor kunnen en mogen gaan op de onderhoudsverplichting van de man voor zijn kinderen, temeer nu de man volgens zijn eigen stellingen al per 1 januari 2018 werkloos was en toch op 13 januari 2018 een kinderalimentatie met de vrouw heeft afgesproken gebaseerd op het netto besteedbaar inkomen dat hij in zijn oude baan genoot. Onder die omstandigheden kan naar het oordeel van het hof van de man worden gevergd dat hij zijn oude inkomen weer verwerft.

Nu het inkomensverlies van de man gelet op het vorenstaande geacht wordt voor herstel vatbaar te zijn, is geen sprake van een rechtens relevante wijziging van omstandigheden die een hernieuwde beoordeling van de draagkracht van de man rechtvaardigt. Aldus is voor wijziging van de kinderalimentatie op die grond geen plaats. Het hof vernietigt de beslissing van de rechtbank en wijst het verzoek van de man alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6399

Zaaknummer: 200.274.983/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Uithuisplaatsing. Vader die niet het gezag heeft, maar wel familie- en gezinsleven met het kind, is geen belanghebbende bij de uithuisplaatsing van het kind bij de grootmoeder aan moederszijde.

Uit een inmiddels verbroken relatie van de moeder en de vader is in 2019 de minderjarige geboren. De moeder heeft alleen het gezag. De vader heeft vervangende toestemming tot erkenning verkregen. Over het gezag en de omgang loopt de procedure in eerste aanleg nog. De rechtbank heeft een voorlopige omgangsregeling tussen de vader en de minderjarige vastgesteld van ten minste 1 uur per week onder begeleiding.

Bij de bestreden beschikking is op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) een machtiging tot uithuisplaatsing verleend. De vader is in hoger beroep gekomen van deze beslissing. Hij verzoekt het verzoek tot uithuisplaatsing af te wijzen, althans voor zover het de plaatsing bij de grootmoeder moederszijde betreft.

Het hof beoordeelt ambtshalve of de vader belanghebbende en dan ontvankelijk is in zijn verzoek. Het beantwoordt die vraag ontkennend. Daartoe overweegt het hof als volgt.

Dat de vader door de kinderrechter is aangemerkt als belanghebbende, leidt er niet vanzelfsprekend toe dat het hof de vader ook als belanghebbende aanmerkt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv wordt onder belanghebbende verstaan degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. In zijn uitspraak van 30 maart 2018 (ECLI:NL:HR:2018:488) heeft de Hoge Raad overwogen dat de door artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv bestreken kring van belanghebbenden in zaken van personen- en familierecht (in andere zaken dan scheidingszaken) niet in algemene zin kan worden afgebakend. Welke persoon of instelling als belanghebbende moet worden aangemerkt, wordt bepaald – aan de ene kant – door het onderwerp van de aan de rechter voorgelegde zaak en – aan de andere kant – door de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept. Slechts indien het onderwerp van de zaak ertoe kan leiden dat de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept, rechtstreeks door de rechterlijke beslissing worden geraakt, is die betrokkene in die zaak belanghebbende in de zin van artikel

798 lid 1 eerste volzin Rv. In voornoemde uitspraak heeft de Hoge Raad verder overwogen dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) moet worden afgeleid dat een persoon, die aanspraak kan maken op bescherming van zijn familie- en gezinsleven dan wel zijn privéleven, een en ander zoals voorzien in artikel 8 lid 1 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), tevens aanspraak erop kan maken dat hij in voldoende mate betrokken wordt in het besluitvormingsproces dat kan leiden tot een inmenging in dat familie- en gezinsleven respectievelijk dat privéleven (zie EHRM 6 oktober 2015, nr. 58455/13 (*N.P./Moldavië*)). Die aanspraak ziet mede op de gerechtelijke procedure, welke procedure op zichzelf tevens moet voldoen aan de eisen die voortvloeien uit artikel 6 EVRM. De door artikel 8 EVRM vereiste mate waarin en wijze waarop de belanghebbende bij het besluitvormingsproces wordt betrokken, is afhankelijk van de bijzondere omstandigheden van het geval en de aard en de mate van ingrijpendheid van de te nemen maatregelen.

Op grond van deze criteria dient het hof in onderhavige zaak te onderzoeken of de omstandigheden van dit geval meebrengen dat de uithuisplaatsing van de minderjarige bij grootmoeder van moederszijde een inmenging vormt in het gezinsleven van de (niet met het gezag over de minderjarige belaste) vader als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM, en of het onderwerp van de onderhavige zaak kan leiden tot een rechterlijke beslissing die het recht op gezinsleven van de vader rechtstreeks raakt, met als gevolg dat de vader moet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv, in verbinding met artikel 8 lid 1 EVRM. Naar het oordeel van het hof is dat niet het geval. Gebleken is immers dat de omgang tussen de minderjarige en haar vader, los van de maatregelen tijdens de coronacrisis, onverminderd doorgaat ten opzichte van de situatie voorafgaand aan de uithuisplaatsing. Vanwege de verandering in verblijfplaats van de minderjarige vindt de omgang weliswaar op een andere locatie plaats, maar in de frequentie, duur en mate van begeleiding van de omgang is door de uithuisplaatsing niets gewijzigd. Naar het oordeel van het hof is het enkel verplaatsen van de locatie van de omgang niet aan te merken als een rechtstreekse, ingrijpende inbreuk op het gezinsleven tussen de vader en de minderjarige. Voor het overige heeft vader ook geen andere omstandigheden aangevoerd, die maken dat de uithuisplaatsing van de minderjarige bij grootmoeder van moederszijde een – voor de toets van artikel 798 lid 1 Rv relevante – inmenging vormt in zijn gezinsleven met de minderjarige of dat deze uithuisplaatsing kan leiden tot een rechterlijke beslissing, die het recht op gezinsleven van vader rechtstreeks raakt, terwijl van dergelijke omstandigheden het hof ook niet ambtshalve is gebleken. Gelet op het hiervoor overwogene is het hof van oordeel dat de vader niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de kwestie van de uithuisplaatsing van de minderjarige, nu deze niet rechtstreeks betrekking heeft op zijn rechten en verplichtingen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2243

Zaaknummer: 200.278.804/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Beëindiging van het gezag. Vader die niet het gezag heeft, maar wel familie- en gezinsleven met het kind, is belanghebbende bij het verzoek tot beëindiging van het gezag van de moeder.

De minderjarige is in 2017 geboren uit een affectieve relatie van de vader en de moeder. Deze relatie is in 2019 beëindigd. De vader heeft het kind erkend. De moeder is alleen met het gezag belast.

Aan de orde is de vraag of de vader als belanghebbende dient te worden aangemerkt in het hoger beroep van de beschikking van de rechtbank, waarbij het ouderlijk gezag van de moeder over de minderjarige is beëindigd en de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd over de minderjarige is benoemd. De vader verzoekt het hof hem in deze zaak aan te merken als belanghebbende. De moeder heeft hiertegen geen verweer gevoerd. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft eveneens verzocht de vader in deze zaak als belanghebbende aan te merken.

De vader voert ter onderbouwing van zijn standpunt aan dat de minderjarige in het laatste half jaar voordat zij vrijwillig uit huis werd geplaatst gemiddeld drie dagen per week bij hem verbleef en hij stelt dat tussen hem en de minderjarige sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking. Indien hij enkel als informant zou worden aangemerkt, vindt de vader dat hij onvoldoende wordt betrokken in de besluitvorming die kan leiden tot een inmenging in zijn familie- en gezinsleven. De vader vindt bovendien dat hij dan ten onrechte in zijn juridische mogelijkheden wordt beperkt, aangezien hij als informant niet de mogelijkheid heeft om in hoger beroep te komen van de beschikking over de beëindiging van het ouderlijk gezag en de benoeming van de GI tot voogd. Nu de beslissing daarover zo nauw verweven is met het verzoek van de vader over het gezag, de hoofdverblijfplaats en de omgang, waarbij de beslissing in de ene zaak van invloed is op de beslissing in de andere zaak, vindt de vader dat hij ook in de zaak over de beëindiging van het ouderlijk gezag van de moeder en de benoeming van de GI tot voogd over de minderjarige als belanghebbende moet worden aangemerkt. De Raad is het daarmee eens.

Het hof overweegt als volgt.

De Hoge Raad is bij twee uitspraken, beide van 30 maart 2018 (ECLI:NL:HR:2018:463 en ECLI:NL:HR:2018:488) uitgebreid ingegaan op het begrip belanghebbende, waaronder de positie van de niet met het ouderlijk gezag beklede ouder.

De Hoge Raad legt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) aldus uit dat voor de vraag of iemand als belanghebbende moet worden aangemerkt, er een verband moet zijn tussen de kinderbeschermingsmaatregel – in dit geval de gezagsbeëindiging van de moeder en de benoeming van de GI tot voogd – en de inmenging daarvan in het familie- en gezinsleven dan wel privéleven (verder ook te noemen: *family life*) van in dit geval de vader. De Hoge Raad overweegt daartoe in de uitspraak van 30 maart 2018 (ECLI:NL:HR:2018:463) dat uit de rechtspraak van het EHRM moet worden afgeleid dat een persoon die aanspraak kan maken op bescherming van zijn familie- en gezinsleven dan wel zijn privéleven, een en ander zoals voorzien in artikel 8 lid 1 EVRM, tevens aanspraak erop kan maken dat hij in voldoende mate betrokken wordt in het besluitvormingsproces dat kan leiden tot een inmenging in dat familie- en gezinsleven respectievelijk dat privéleven.

Het hof is op grond van de overgelegde stukken van oordeel dat voldoende vast is komen te staan dat tussen de vader en de minderjarige sprake is van *family life*. Vast staat dat de vader tot de vrijwillige uithuisplaatsing van de minderjarige een belangrijke rol speelde in haar leven en zorg voor haar droeg. In dit geval leidt de beslissing over de gezagsbeëindiging van de moeder en de benoeming van de GI tot voogd over de minderjarige tot een directe inmenging op dit *family life*. Vast staat immers dat de vader zelf de intentie heeft om de minderjarige te verzorgen en op te voeden en dat hij heeft verzocht hem mede te belasten met het ouderlijk gezag over de minderjarige en de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij hem te bepalen. Die verzoeken zijn door de rechtbank weliswaar afgewezen, maar de vader is in hoger beroep gekomen van deze afwijzing en het hoger beroep in die zaak loopt nog. De beslissingen die in dat hoger beroep moeten worden genomen, zijn van invloed op de beslissingen die in dit hoger beroep moeten worden genomen, ten aanzien van de situatie die ontstaat na beëindiging van het gezag van de moeder. Het hof is gelet op deze nauwe verwevenheid van oordeel dat de vader ook in de onderhavige zaak als belanghebbende moet worden aangemerkt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6403

Zaaknummer: 200.279.776/01

Wetsartikelen: